

Lieve Grootvader en Grootmoeder, 21 April 1992

Eenentwintig jaar, het lijkt een hele leeftijd. Thuis hier in Rhoon, beginnen ze je al een klein beetje als volwassene te beschouwen. Maar zoals dat hoort zit aan elke muntje een keerzijde. Ik mag dan wel eenentwintig jaar oud zijn, maar in Utrecht ben ik nog maar een eerste jaars. Menig wad je dan op de sociëteit verteld dat je je "grote mond" moet houden of dat je je niet zo moet gedragen als een "oude lul". Maar ik ben toch eenentwintig?

Het leven is toch maar relatief.

Vroeger kreeg je van iedereen cadeaus en brieven. Nu zijn het er nog maar enkele, op een hand te tellen. Vroeger was iedereen je een lief schattig jongetje en aide je over je bol. Nu ben je "volwassen" en zeggen ze "meneer" tegen je. Het gaat allemaal vanzelf. Het enige jammer is dat je niet mag kiezen. Soms had ik wel altijd zestien jaar willen blijven.... (Helaas) ik werd eenentwintig en kreeg:

Een Antieke spiegel, uit 1860 van mijn ouders voor mijn kamertje in het Sticht. Om deze spiegel had ik speciaal gevraagd wat een mooi verjaardags cadeau was het toen ik hem kreeg.

Wat was het een mooi verjaardags cadeau dat ik van U kreeg. Er zijn drie dingen in het leven waaraan iedereen student (vol)tijds mee bezig is: Vrouwen, Studeren en Geld. Van vrouwen hoef ik voorlopig niets te weten, dan blijft er na mijn verjaardag nog maar een probleem over namelijk studeren.

Studeren zeggen ze in Utrecht is van "knorren" Heeren
studeren niet.

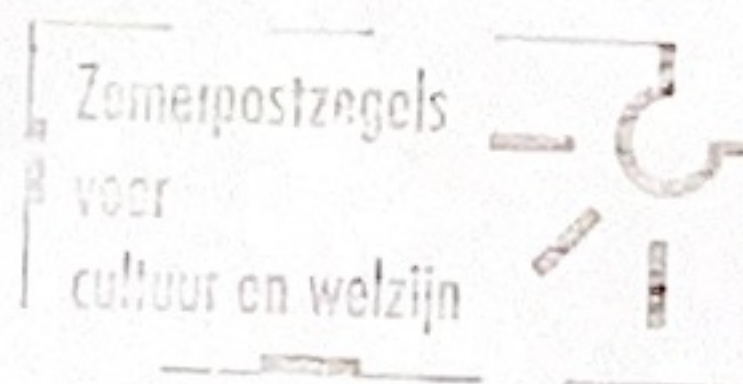
Kortom; Wat ben ik toch gelukkig! Enfin om
van deze gelegenheid gebruik te maken, was ik
bij deze Grootje vragen of zij het leuk leek om
eens een dagje met mij over de "Florida" te
lopen. Het leek mij wel leuk.

Misschien is het niets, but you never know

Nogmaals hartelijk bedankt voor een mooie ver-
jaardag

Met veel plezier kijk ik uit naar zaterdag a.s.

veel liefs Floëis



De Heer en Mevrouw Dirkzwager - Van der Have

Oude Rijksweg 27

4472 AD 's Heer Hendriks kinderen

(GOES)